

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M. R.**, bytem B., K. 2, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem 128 01 Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 12.12.2011, sp. zn.

t a k t o :

Žaloba se zamítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadal rozhodnutí vydané Magistrátem města Brna, dne 12.12.2011, č.j., když se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí a dále podával žalobu proti nečinnosti.

Pokud jde o žalobu proti nečinnosti, tuto nečinnost žalobce žádným způsobem blíže nespecifikoval.

Dále namítal, že o jeho odvolání nerozhodoval Krajský úřad Jihomoravského kraje, ale Magistrát města Brna, což je v rozporu s ust. § 77 zák.č. 111/2006 Sb.

Dále pak namítal, že Magistrát města Brna, když vydal rozhodnutí v neprospěch žalobce, rozhodl v rozporu s platnými právními předpisy, neboť nebyl zjištěn náležitě skutkový stav. Magistrát města Brna v odůvodnění rozhodnutí se opírá o domněnku věrohodnosti a domnělé předpoklady a domnělé předpoklady účelovosti, které nemají základ ve skutkové podstatě. Sociální situace žalobce se nezměnila vzhledem ke skutečnostem rozhodným dle § 2 odst. 3, § 44 a § 3 odst. 4 zák.č. 111/2006 Sb., tj., že žalobce nemá žádné prostředky k uhrazení potřeb živobytí a bydlení a „odvolací“ úřad ve svém odůvodnění neprokázal a ani ve skutečnosti nemohl prokázat ve svém šetření v „neoprávněném“

odvolacím řízení rozhodné skutečnosti svého rozhodnutí, protože důvody pro rozhodnutí, když bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí sociálního úřadu Brno – Černovice, neexistují a nenastaly a žalobce má za to, že jsou tedy v rozporu s právními předpisy. Žalobce neměl, nemá a nevlastnil jakékoliv prostředky pro hrazení jeho potřeb živobytí. Mzdu ze zaměstnání v měsíci říjnu 2010 obdržel v listopadu 2010 a tyto finanční prostředky použil pro svoji potřebu a od 1.12.2010 nemá žádné finanční prostředky, což v žádosti uvedl. Také odkaz v rozhodnutí zákona o rodině je irelevantní, protože žalobce rodinu nemá a vede samostatnou domácnost. Všechny tyto skutečnosti byly správnímu orgánu v souladu se zákony před vydáním rozhodnutí k dispozici, navíc je mohl sám zjistit, když všechny byly doloženy. Žalobce tedy zdůraznil, že nemá pro svou potřebu žádné finanční prostředky a jeho celková situace je taková, že u něho nastala hmotná nouze a je proto důvod pro přiznání dávky pomoci v hmotné nouzi. Zdůraznil, že svou sociální situaci doložil taktéž u úřadu práce. Pokud jde o finanční prostředky, na něž správní orgán poukazoval, žalobce je nikdy nevlastnil, pouze tyto finanční prostředky spravoval a zhodnocoval dle pokynů svěřitele, pro svěřitele, tyto nikdy nepatřily žalobci, nebyly a nejsou jeho majetkem a byly dle pokynů svěřitele odeslány, což žalobce i svěřitel doložil a bylo to rovněž zjištěno správním úřadem. Takováto správa majetku není v rozporu s právními předpisy. Správní orgán si ani neověřoval u svěřitele žádné skutečnosti ohledně těchto finančních prostředků. Ze strany Magistrátu města Brna, odbor sociální péče nikdy nedošlo k řádnému prošetření a přezkoumání situace žalobce. Odůvodnění rozhodnutí tohoto správního orgánu považuje žalobce za nedoložené a neprůkazné a navrhoval proto, aby Magistrát města Brna předložil a doložil listinné důkazy z řízení a šetření v této věci, z nichž by bylo patrné, že nastala změna skutečností a událostí ve smyslu momentální celkové situace hmotné nouze žalobce. Žalobce je v situaci sociálního vyloučení, kdy mu nebyla správním orgánem žádná pomoc v této situaci poskytnuta. Navíc majetek a věci, které nevlastní, není možné ani nikterak doložit, neboť neexistují. Zdůraznil, že sice bydlí v jednom bytě se svou matkou, každý však vede samostatnou domácnost, nejsou společně hlášeni v bytě, jsou hlášeni každý zvlášť.

Za dané situace, kdy žalobce dle jeho názoru splňuje podmínky pro přiznání mimořádné, okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje navrhoval, aby rozhodnutí, které vydal Magistrát města Brna, odbor sociální péče dne 12.12.2011 bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení s tím, že příslušný odvolací orgán je povinen vydat nové rozhodnutí v předmětné věci do 7 dnů.

Z napadeného rozhodnutí i správního spisu soud zjistil, že 20.12.2010 žalobce doručil na ÚMČ Brno – Černovice Žádost o mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje ve výši ..,-Kč když uvedl, že úřad neřeší jeho situaci od prosince roku 2010, když žalobce nemá od této doby dostatek finančních a materiálních prostředků na nákup jídla a obuvi a věci pro dietní stravování podle lékařského posudku, který 1.12.2010 již předložil. Žádal úřad o bezodkladné prošetření uvedené záležitosti a přiznání částky na jednorázový výdaj ve výši, -Kč. 27.1.2011 pod č.j. vydal ÚMČ Brno – Černovice rozhodnutí, kdy rozhodl nepřiznat žalobci dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje. V odůvodnění rozhodnutí uvedeno, že žalobce nelze považovat za osobu v hmotné nouzi, neboť jeho příjmová a celková sociální situace je taková, že lze uhradit nezbytný jednorázový výdaj uvedený v žádosti z prostředků žalobce. Správní orgán se při svém rozhodování, jak uvedl, zabýval skutkovým zjištěním, že žalobce má vlastnické právo (list vlastnictví č. ..) a že měl finanční hotovost na účtu u banky ING Bank N.V.: č. ú., která činila ke dni 1.7.2010 částku ve výši, -Kč. Tyto skutečnosti byly zjištěny na základě § 41 zákona u právnických osob, které byly rozhodné pro nárok na dávku i

v příspěvku na živobytí č.j. Tyto skutečnosti žalobce neosvědčil a dle § 49 zákona žadatel a příjemce je povinen osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, na její výši nebo výplatu. Na základě nepravdivých, neúplných údajů, které uvedl, musel z okolností žalobce předpokládat, že mu dávka nenáležela a proto bylo zahájeno správní řízení ve věci přeplatku příspěvku na živobytí č.j. dne 17.12.2010. Vzhledem ke zjištění finanční hotovosti ke dni 1.7.2010 je předpoklad, že žalobce jako žadatel svoji sociální a majetkovou situaci může řešit dlouhodobě ze svých finančních prostředků. Finanční hotovost může využít k uhrazení potřebných nákladů na obživu a potřeb dietního stravování a obstarání si obuvi, kterou uvádí v popisu důvodů žádosti. Dne 5.1.2011 bylo zjištěno, že bankovní účet č.j. byl dne 1.9.2010 zrušen. Ale to nemění nic na tom, že finanční hotovost, která byla zjištěna ke dni 1.7.2010 v příspěvku na živobytí č.j., může žalobce využít na dlouhou dobu k zajištění svých nákladů, které požaduje, protože tato finanční hotovost není nízká. Pro informaci ÚMČ uvedl, že zvýšené náklady na dietní stravování jsou zohledňovány v příspěvku na živobytí. Částka živobytí osoby se zvyšuje, pokud zdravotní stav osoby vyžaduje podle doporučení příslušného odborného lékaře zvýšené náklady na dietní stravování, měsíčně o částku, kterou pro jednotlivé typy diet stanoví vyhláška č. 504/2006 Sb., kterou se provádí některá ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi. Dále dle zjištěných skutečností je možné si obuv obstarat v šatníku Diecézní charity Brno.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, v němž uváděl stejné skutečnosti, jako později v žalobě, tj. tu skutečnost, že nemá žádné finanční prostředky ani majetek, finanční prostředky, které jsou uváděny ÚMČ, na uvedeném účtu nejsou jeho finančními prostředky, což není v rozporu se zákonem, tedy zdůrazňoval, že on sám žádné finanční prostředky nemá, z výdělečné činnosti za říjen 2010 mu byly vyplaceny v listopadu 2010 a od 1.12.2010 je již zcela bez finančních prostředků.

4.5.2011 vydal pod č.j. Magistrát města Brna rozhodnutí, když rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí ÚMČ Brno – Černovice potvrdil, když dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn náležitě prvostupňovým správním orgánem, s nímž se Magistrát města Brna ztotožnil a věc byla také správně právně posouzena.

S uvedeným rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal proti němu žalobu, která byla vedena u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 57A 84/2011. Krajský soud v Brně rozsudkem č.j. 57A 84/2011 – 19 rozhodnutí Magistrátu města Brna ze 4.5.2011 zrušil pro nezákonnost a věc vrátil tomuto orgánu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že byl výrok rozhodnutí Magistrátu města Brna nesprávně formulován v tom, že správní orgán přesně nespecifikoval rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž bylo rozhodnutí o nároku žalobce v předmětné věci, tím podstatně porušil ustanovení o řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Uzavřel, že z důvodu absence přesné specifikace rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo předmětem odvolacího řízení, došlo k porušení ustanovení o řízení před správními orgány, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 s.ř.s.). Uvedl, že je-li dán právní důvod k rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., pak je procesně zcela nemožné přezkoumávání žalobcových námitek, neboť pro soudní přezkum by zde nebyl srozumitelný závěr správního orgánu, když z výroku rozhodnutí nelze porozumět, jak správní orgán ve věci vlastně rozhodl. Shrnul, že žalovaný bude v dalším řízení postupovat ve smyslu uvedených zákonných ustanovení a respektovat právní názor tohoto soudu vyslovený v obsahu odůvodňující citovaného rozhodnutí v souladu s ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.

Tento rozsudek Krajského soudu v Brně nabyl právní moci 5.12.2011.

12.12.2012 vydal Magistrát města Brna pod č.j. nové rozhodnutí, z něhož vyplývá, že přezkoumával rozhodnutí vydané ÚMČ Brno – Černovice č.j., ze dne 27.1.2011, ve kterém bylo rozhodnuto o dávce v systému pomoci v hmotné nouzi, a to nepřiznat dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje podle ust. § 61, § 2 odst. 5 písm. a) a § 66 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů a rozhodl tak, že dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, se odvolání účastníka ze dne 17.2.2011 zamítá a rozhodnutí ÚMČ Brno – Černovice, č.j. ze dne 27.1.2011 se potvrzuje.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný vyšel ze všech podkladů shromážděným ÚMČ Brno – Černovice, z nichž vyplynulo mimo jiné, že 20.12.2010 bylo v dopoledních hodinách provedeno sociální šetření v místě trvalého bydliště žalobce, při návštěvě však nebyl tento zastížen. V záznamu z terénního šetření, který byl následně vyhotoven ÚMČ, je mimo jiné uvedeno: zjišťovalo se, zda výše jmenovaný bydlí v bytě sám, pro posouzení dávek pomoci v hmotné nouzi... Dle sdělení souseda, který rodinu R. zná, bylo zjištěno, že je pan R. tichý člověk, s nikým se nebaví. Jeho maminka, na kterou je psána nájemní smlouva (ta je doložena ve spise), bydlí přes léto na chatě, někde v okolí Zlína. Uvedl také, že v zimním období se v bytě maminka zdržuje. Naposledy paní R. viděl doma cca před 14 ti dny, jinak pana R. občas navštěvuje i jeho sestra.

Dále žalovaný uvedl, že ze spisové dokumentace ÚMČ je patrné, že žalobce byl majitelem několika finančních účtů, přičemž nejvyšší zůstatek zjištěný na jeho spořicí účet č. činil ke dni 1.7.2010-Kč. Z tohoto účtu byly finanční prostředky v uvedené výši převedeny dne 12.7.2010 na účet č., který, jak vyplývá ze spisové dokumentace ÚMČ vedené ve věci žádosti účastníka o příspěvek na živobytí č.j., patří matce M. R., paní M. R. Dle dokumentů, č.j., doručeného dne 5.1.2011 na ÚMČ Brno – Černovice zařazeného do spisu č.j. byl spořicí účet vedený u ING bank N.V. na jméno pana R. dne 1.9.2010 zrušen. Dále zjištěno, že 9.9.2010 byl doručen ÚMČ výpis katastru nemovitostí, dle kterého byl M. R. k 19.8.2010 evidován na listu vlastnictví č. ..., katastrální území jako ¼ vlastník stavební parcely č. 193 (Tečovice č.p. 147, zastavěná plocha a nádvoří, 540 m²) a parcel č. 1330/41 (zahradka, 351 m²), a dále ostatní plochy a dále pak pozemků vedených jako orná půda. Jak dále vyplynulo, výše uvedené skutečnosti byly podáním M. R. ze dne 19.1.2011 založené ve spise č., potvrzeny. Žalovaný tedy zhodnotil, že z dokladů založených ve spisech ÚMČ Brno – Černovice, že žalobce byl jednak majitelem několika účtů, (např. i u mBank), když nejvyšší částka byla na účtu u ING Bank, a to-Kč k 1.7.2010. Dále pak uvedl, že ze spisové dokumentace vedené na ÚMČ Brno – Černovice ve věci žádosti M. R. o příspěvek na živobytí č.j. vyplývá, že výše uvedený úřad dne 28.2.2011 vyhotovil rozhodnutí č.j., kterým byl účastníku stanoven přeplatek v celkové výšiKč na základě neoprávněného vyplácení dávky příspěvek na živobytí v období 11/2008 do 8/10. Přeplatek byl uhrazen ve dvou splátkách, přičemž druhá splátka ve výši-Kč byla uhrazena dne 23.3.2011 z účtu, na který účastník nechal dne 12.7.2010 převést finanční prostředky ve výši-Kč a který je vlastnictvím matky účastníka, M. R. Dále pak v odůvodnění uvedl, že za účelové pokládá tvrzení žalobce a jeho sestry I. M., když oba tvrdí, že pokud jde o částku-Kč na účtu ING Bank, tato nepatřila žalobci, ale jeho sestře I. M., která správu tohoto účtu svěřila žalobci.

Dále v odůvodnění uvedeno, že žadatel o dávku je dle § 49 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., povinen osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, na její výši nebo výplatu.

Magistrát města Brna uvedl, že má za to, že výše uvedenou povinnost měl účastník splnit způsobem, který by mohl být považován správním orgánem za věrohodný.

Uzavřel, že odvolání žalobce není důvodným, a proto bylo odvolání zamítnuto.

Krajský soud v Brně také zjistil z jiných správních spisů, když se žalobce domáhal vyplacení stejné dávky, že ÚMČ Brno – Černovice provedl šetření na základě žádosti žalobce o dávku a zjistil (např. z terénního šetření datovaného 21.4.2011), že matka žalobce nežije od jara do podzimu na Krausově ulici č. 2, ve kterém má s žalobcem společné bydliště. Při pobytu v Brně žije se svým synem sice v jednom bytě, žijí však každý zvlášť. Mají každý svou lednici, žalobce se matce nesvěřuje, žije si svůj život. Terénní šetření u matky žalobce bylo provedeno proto, že se k tomuto datu nepodařilo provést sociální šetření u žalobce samotného.

Žalovaný postupoval ve věci prošetření žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi ve smyslu správního řádu, majetkovou situaci žalobce řádně prošetřil a doložil příslušnými listinnými důkazy, jako jsou výpisy z katastru nemovitostí, výpisy z účtu, jak bylo výše uvedeno.

Soud ve věci nařídil jednání na žádost žalobce, tohoto se však žalobce bez omluvy nezúčastnil ale vzhledem k tomu, že doručení bylo vykázáno, soud rozhodl v jeho nepřítomnosti. Rozhodl také v nepřítomnosti žalovaného, neboť žalovaný se z jednání omluvil z pracovních důvodů a souhlasil jednat bez přítomnosti jeho zástupce.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, když byl vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba důvodná není, a to z následujících důvodů:

Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného se opírá o listinné důkazy založené ve spisové dokumentaci ÚMČ Brno – Černovice, založené ve věci žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi. Hlavními důkazy jsou především výpisy z katastru nemovitostí prokazující stav evidovaný k 19.8.2010 a k datu 28.3.2011, výpis z účtu č. vedeného u ING Bank N.V. Praha 5, sdělení o zrušení účtu, prohlášení I. M. z 20.9.2010 o tom, že peněžní prostředky v celkové výši ..., -Kč svěřila M. R., který je dle jejich pokynů spravoval a nemohl s nimi volně disponovat, neboť nebyl a není jejich majitelem.

Dále z jiných správních spisů ve věci stejné dávky žalobce bylo zjištěno, že uvedené finanční prostředky byly převedeny na účet matky žalobce M. R. Dále pak bylo zjištěno z jiných správních spisů, že žalobce užívá byt své matky M. R. (zjištěno z evidenčního listu, nájemní smlouvy o nájmu bytu). V seznamu bydlících osob jsou uvedeny 2 osoby – žalobce M. R. a jeho matka M. R. Z nájemní smlouvy vyplývá, že nájemcem bytu je M. R. a je doložen i dokument potvrzující nutnost dietního stravování. Z jiných správních spisů pak bylo zjištěno, že žalobce vydal prohlášení, že byt na ..., byt č. ... se svoji matkou společně neužívá, nejsou a nebyly společně hlášeni k trvalému pobytu, každý z nich hradí polovinu nákladů na bydlení a každý vede samostatnou domácnost. Dále pak žalobce uváděl, že měl skutečně spoluvlastnický podíl k popsaným nemovitostem, ze kterého však nic neměl a ani nemohl mít žádný prospěch a z důvodu nákladů na jeho údržbu jej musel darovat, jelikož o jeho koupi nebyl zájem.

Žalobce také uváděl, že vzpomínaná finanční hotovost nikdy nebyla jeho vlastnictvím, jednalo se o částku, které patřila jeho sestře, on ji pouze spravoval.

Dále bylo zjištěno z listinných důkazů, že žalobce v době, kdy počal podávat žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc, účet u ING Bank zrušil a převedl i vlastnická práva k nemovitostem na jiné osoby, částku na účtu ING Bank převedl na jinou osobu, tedy částku uvedenou na jeho účtu, když peníze byly převedeny na účet matky žalobce, i když žalobce tvrdil, že tato částka je ve vlastnictví jeho sestry.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., pro účely posuzování stavu hmotné nouze se příjmy a sociální a majetkové poměry osoby, která žádá o dávku, posuzují společně s příjmy a sociálními a majetkovými poměry delších osob. Okruh těchto společně posuzovaných osob se posuzuje podle zákona o životním a existenčním minimu.

Podle § 4 odst. 1 zákona č. 110/2006 Sb., se společně posuzují

- a) rodiče a nezletilé nezaopatřené děti,
- b) manželé,
- c) rodiče a nezletilé děti, které nejsou nezaopatřené, zletilé děti, pokud tyto děti společně s rodiči užívají byt a nejsou společně posuzovány s jinými osobami podle písm. b) nebo d),
- d) jiné osoby, které společně užívají byt, s výjimkou osob, které písemně prohlásí, že spolu trvale nežijí a společně neuhrazují náklady na své potřeby.

Podle odst. 2 § 2 zákona o hmotné nouzi se osoba nachází v hmotné nouzi, není-li dále stanoveno jinak, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob

- a) po odečtení přiměřených nákladů na bydlení nedosahuje částky živobytí, přičemž si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečením jejich základních životních podmínek je tak vážné ohroženo,
- b) dosahuje sám nebo spolu s příspěvkem na živobytí podle § 4 odst. 1 písm. a) částek živobytí, ale nepostačuje k zabezpečení odůvodněných nákladů na bydlení (§ 34) a služby s bydlením bezprostředně spojené.

Podle odst. 3 výše uvedeného ustanovení, osoba se považuje za osobu v hmotné nouzi též, jestliže nesplňuje podmínky uvedené v odst. 2, avšak s přihlédnutím k jejím příjmům, celkovým sociálním a majetkovým poměrům ji hrozí vážná újma na zdraví.

Podle odst. 4 za osobu v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat též osobu, kterou postihne vážná mimořádná událost a její celkové a sociální a majetkové poměry jsou takové, že ji neumožňují překonat nepříznivou situaci vlastními silami; vážnou mimořádnou událostí se rozumí zejména živelná pohroma (např. povodeň, vichřice a vyšší stupně větrné pohromy, zemětřesení), požár nebo jiná destruktivní události, ekologická nebo průmyslová havárie.

Podle odst. 5 výše uvedeného ustanovení může být osoba považována za osobu v hmotné nouzi, jestliže nemá vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky

- a) k úhradě nezbytného jednorázového výdaje, spojeného zejména se zaplacením správního poplatku při prokázání ztrátě osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou jízdného v případě ztráty peněžních prostředků a v případě nezbytné pomoci s úhradou noclehů, nebo
- b) na úhradu nákladů spojených s pořízením nebo opravou nezbytných základních předmětů dlouhodobé potřeby, nebo
- c) na úhradu odůvodněných nákladů souvisejících se vzděláním nebo zájmovou činností nezaopatřeného dítěte a se zajištěním nezbytných činností souvisejících se sociálně právní ochranou dětí

Podle odst. 6 výše uvedeného ustanovení za osobu v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat též osobu, která v daném čase, s ohledem na neuspokojivé sociální zázemí a nedostatek finančních prostředků nemůže úspěšně řešit svoji situaci a je ohrožena sociálním vyloučením, jestliže zejména

- a) je propuštěna z výkonu zabezpečovací detence, z výkonu vazby nebo z výkonu trestu odnětí svobody, nebo
- b) je po ukončení léčby chorobných závislostí propuštěna ze zdravotnického zařízení poskytovatele zdravotních služeb, psychiatrické léčebny nebo léčebného zařízení pro chorobné závislosti, nebo
- c) je propuštěna ze školského zařízení pro výkon ústavní či ochranné výchovy nebo z pěstounské péče po dosažení zletilosti, resp. v 19-ti letech, nebo
- d) nemá uspokojivě naplněny životně důležité potřeby vzhledem k tomu, že je osobou bez přístřeší, nebo
- e) je osobou, jejíž práva a zájmy jsou ohroženy trestnou činností jiné osoby

Podle § 4 odst. 1 písm. a), b), c) a odst. 2 zákona o hmotné nouzi jsou dávky v systému pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí, doplatek na bydlení, mimořádná okamžitá pomoc. Příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení jsou dávky měsíčně se opakující, mimořádná okamžitá pomoc je dávkou jednorázovou.

Ze shora uvedených zákonných ustanovení je zřejmé, že jednou ze základních podmínek pro přiznání příspěvku na živobytí nebo i dalších dávek v systému pomoci v hmotné nouzi je znalost příjmů žadatele a spolu s ním posuzovaných osob, resp. bez znalostí těchto příjmů není rozhodující orgán schopen zjistit, zda žadatel nárok na uvedený příspěvek má či nikoliv.

V prvním případě správní orgán I. stupně i žalovaný správně vyhodnotily, že osobami společně posuzovanými se žalobcem je jeho matka (§ 4 odst. 1, písm. c) zákona o životním a existenčním minimu). Žalobce bydlí s matkou v jednom bytě, tento je dle nájemní smlouvy veden na matku žalobce, žalobce je v tomto bytě hlášen k trvalému pobytu a sám také přiznává, že v tomto bytě bydlí. Popírá pouze, že by společně s matkou hospodařili, uvádí, že si své potřeby hradí sám. Užívá však jako zletilé dítě byt se svou matkou.

NSS ve svém rozsudku ze dne 15.11.2012, č.j. 4Ads 55/2012 judikoval, že je nutné vyloučit z hmotné nouze takové osoby, jejich příjmy sice nedosahují částky živobytí, avšak žijí v takových sociálních a majetkových poměrech, že je nelogické a nespravedlivé poskytovat jim příspěvek na živobytí z daní ostatních osob. Takové osoby totiž ve skutečnosti nejsou

v hmotné nouzi a nepotřebují od státu pomoc nezbytnou pro zajištění jejich základních životních podmínek.

Podle § 3 odst. 4 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, orgán pomoci v hmotné nouzi může v odůvodněných případech určit, že osobou v hmotné nouzi není osoba, jejíž celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že jí mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění její výživy a ostatních základních osobních potřeb.

Podle § 15 odst. 1 zákona o hmotné nouzi pro účely tohoto zákona se celkovými sociálními poměry rozumí podíl rodiny na trvání stavu v hmotné nouzi, do kterého se osoba dostala. Při posuzování celkových sociálních poměrů příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi posuzuje také využívání jiného než vlastního majetku, které umožňují zpravidla osoby blízké.

Podle odst. 2 § 15 se celkovými majetkovými poměry pak rozumí hodnota movitého a nemovitého majetku vycházející z jeho zjištěné ceny, kterého lze využít ihned, popřípadě po určité době, pro zvýšení příjmů, a to jak krátkodobě k překlenutí přechodného stavu hmotné nouze, tak dlouhodobě, pokud nelze využít jiné možnosti. Z movitého a nemovitého majetku, uvedeného ve větě první, je vyloučen majetek, jehož prodej nebo jeho jiné využití nelze po osobě vyžadovat. Pokud jde podle poměrů osoby o běžný nemovitý nebo movitý majetek, jehož hodnota je zjevně nízká nebo naopak tak vysoká, že nelze mít pochyb o tom, že majetkové poměry nebrání přiznání dávky nebo naopak jsou překážkou přiznání dávky, nemusí být jeho cena podle zvláštního právního předpisu zjišťována (§ 15 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi).

Jednou ze základních podmínek pro uznání za osobu v hmotné nouzi je i skutečnost, že si posuzovaná osoba, případně osoby s ní společně posuzované, nemohou zvýšit příjem vlastním přičiněním. Zvýšením příjmu vlastním přičiněním se rozumí zvýšení příjmů vlastní prací, řádným uplatněním nároků a pohledávek nebo prodejem či jiným využitím majetku a vyžaduje se za podmínek ustálených v § 11 až 14 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Osoba, která prokazatelně neprojevuje dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním, se přitom podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi nepovažuje za osobu v hmotné nouzi.

V této projednávané věci bylo bezpochyby prokázáno, že žalobce byl svými majetkovými poměry dostatečně zabezpečen. Měl dostatečné finanční prostředky na svém účtu a byl spoluvlastníkem nemovitostí popsanych žalovaným. Peníze na účtu však vybral a tyto byly převedeny na jiný účet, účet jeho matky, s níž žije žalobce v jednom bytě. Tedy převedl je na osobu, s níž je podle zákona společně posuzován, tedy s ní jsou společně posuzovány jeho sociální a majetkové poměry. Jednalo se o částku vysokou (.....,-Kč), tedy částku, z níž mohl žalobce dlouhou dobu uspokojovat své životní potřeby. Žalobce však v době, kdy začal podávat žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc nebo příspěvek na živobytí, se začal zbavovat jak majetku nemovitého, tak vybral finanční prostředky ze svého účtu a tyto byly převedeny na účet matky žalobce. Je zcela nelogické, že by žalobce spravoval finanční prostředky své sestry paní I. M., když finanční prostředky ve výši,-Kč nepřevodil na její účet, (když z účtu žalobce byly finanční prostředky vybrány a účet zrušen), nýbrž peníze byly převedeny na účet matky žalobce, s níž žalobce žije v jednom bytě. Žalobce ani správnímu orgánu neprokázal, proč by tyto finanční prostředky v tak vysoké částce spravoval své sestře, takže toto jeho tvrzení, podpořené prohlášením jeho sestry paní I. M., soud pokládá

vysloveně za tvrzení účelové, s cílem získat od státu příslušnou dávku. Za účelové soud pokládá také tvrzení žalobce, že pozemků, jichž byl prokazatelně spoluvlastníkem, se zbavil, a to darováním jiné osobě, protože je nemohl prodat, nikdo je nechtěl a proto je převedl darem na členy své rodiny.

Žalobce také žádným způsobem neprokázal, že by se pokoušel nemovitosti, jichž byl spoluvlastníkem, prodat, tedy získat z nich finanční prostředky a použít je na uspokojení svých základních životních potřeb.

Soud tedy v tomto směru přisvědčil úvaze správních orgánů obou stupňů, které jednání žalobce posoudily jako účelové a jeho žádosti nevyhověly.

Toto stanovisko správních orgánů je podpořeno i tím, že rozhodnutím správního orgánu bylo žalobci uloženo, a to rozhodnutím z 28.2.2011, vrátit přeplatek na neoprávněně vyplacené dávce příspěvku na živobytí za dobu od listopadu 2008 do srpna 2010 v celkové výši ..., -Kč, přičemž tento přeplatek žalobce ve dvou splátkách zaplatil a druhá splátka ve výši ..., -Kč byla 23.3.2011 uhrazena z účtu, na který účastník dne 12.7.2010 nechal převést finanční prostředky ve výši, -Kč a který byl převeden na účet znějící na jméno matky žalobce, paní M. R.

Žalobce tedy v březnu 2011 zaplatil přeplatek na dávce přes celkem .., -Kč a pokud by se nejednalo o jeho finanční prostředky, stěží by částku přes .., -Kč převedl z účtu, na nějž nechal převést finanční prostředky ve výši, -Kč. Soud má za to, že i toto je důkazem toho, že částka 502.078, -Kč byly vlastní finanční prostředky žalobce, neboť s nimi i sám v březnu 2011 disponoval a zaplatil z nich přeplatek na dávce ve výši ..., -Kč.

Navíc je také prokazatelné, že v měsíci listopadu 2010 měl žalobce příjem z výdělečné činnosti ve výši ..., -Kč a i z tohoto příjmu si mohl zajistit svou základní výživu v období od listopadu 2010 do ledna 2011.

Soud předesílá, že zákon o pomoci v hmotné nouzi jednoznačně definuje situaci, kdy oprávněným osobám vzniká nárok na poskytnutí určité dávky podle tohoto zákona, současně však – jak uvádí důvodová zpráva k tomuto zákonu, propojuje poskytování pomoci osobám s hodnocením jejich aktivity při zvyšování příjmů vlastním přičiněním. Vychází přitom z principu odpovědnosti jednotlivé osoby za své sociální postavení a sleduje zabránění zneužívání dávkového systému v hmotné nouzi. Jinými slovy, dávky pomoci v hmotné nouzi jsou určeny pouze těm, kteří si z vážných důvodů nemohou vlastním přičiněním zvýšit příjem, který po odečtení přiměřených nákladů na bydlení nedosahuje částky živobytí a zabezpečení jejich základních životních podmínek je tak vážně ohroženo.

Zmiňovaný důraz na zvyšování příjmů vlastním přičiněním se projevuje i v zákonem stanovené povinnosti prodat či účelně využít vlastní majetek k odvrácení hrozícího nebo již existujícího nedostatku finančních prostředků. Výjimku zmírňující tvrdost bezvýhradného uplatňování tohoto pravidla představuje ust. § 14 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Toto ustanovení však na situaci, v níž se nachází žalobce, nedopadá.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce se nesnažil ani poskytnout kvalifikovanou součinnost správnímu orgánu při zjišťování jeho poměrů, naopak skutečnosti důležité pro posouzení jeho žádosti neuváděl, bránil se i zjišťování stavu v jeho bydlišti a za těchto

okolností nelze posuzovat postup správních orgánů, že nedostatečně zjistily skutečný stav věci, jak namítal žalobce.

Naopak soud má za to, že skutkový stav byl zjištěn náležitě, bylo postupováno v souladu s ust. § 3 správního řádu.

K namítané nečinnosti, kterou žalobce nijak blíže nespecifikoval, soud zjistil, že v projednávané věci bylo rozhodováno ve lhůtách stanovených zákonem, zvláště když žalobce žádnou součinnost neposkytl, neboť žádost na ÚMČ Brno – Černovice byla podána 20.12.2011 a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bylo vydáno 27.1.2011, tedy do jednoho měsíce a rozhodnutí Magistrátu města Brna pak 4.5.2011 a 12.12.2011 (jednalo se však o druhé rozhodnutí, když první rozhodnutí bylo Krajským soudem v Brně zrušeno).

K namítané nečinnosti, kterou žalobce nijak blíže nespecifikoval, soud tedy zjistil, že žádost o mimořádnou okamžitou pomoc byla žalobcem podána 20.12.2010, přičemž prvostupňovým správním orgánem bylo vydáno rozhodnutí do 1 měsíce a 1 týdne tj. 27.1.2011 a právní rozhodnutí Magistrátu města Brna pak 4.5.2011, takže bylo rozhodnuto v obou stupních do 4 a půl měsíce.

Poté byla podána proti rozhodnutí správního orgánu žaloba, Krajský soud v Brně rozhodnutí Magistrátu města Brna zrušil, rozhodnutí nabylo právní moci 5.12.2011 a do jednoho týdne tedy 12.12.2011 bylo vydáno druhé rozhodnutí Magistrátu města Brna. Soud tedy jednání správních orgánů jako nečinnost neposuzoval. Vycházel z judikátu NSS ze dne 10.12.2012, č.j. 2Ans 14/2012 – 41, kde nečinnost je objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů. Ne každá nečinnost je však přičitatelná správnímu orgánu. Ust. § 71 odst. 5 správního řádu z roku 2004 představuje materiální hledisko posouzení takového stavu; má-li zjištěná nečinnost svůj původ ve způsobu, jakým vystupuje v řízení jeho účastník, nejde o nečinnost správního orgánu a nelze se proti ni dovolávat ochrany. Lze tedy říci, že bylo rozhodováno v posuzování projednávaného případu včas, a to zejména s ohledem na zcela pasivní postoj žalobce, který naopak ztěžoval zjištění skutečného stavu.

Žalobce pak ještě namítal, že o jeho odvolání nerozhodoval Krajský úřad Jihomoravského kraje ale Magistrát města Brna, tak jak měl dle zákona o hmotné nouzi.

Ani toto stanovisko soud nesdílí, odkazuje přitom na ust. § 130 písm. c) a § 139 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, kdy v I. stupni rozhodují úřady městských částí a odvolacím správním orgánem není krajský úřad, tak jak jej stanovil § 77 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ale je jím dle ust. § 89 odst. 1 správního řádu nejbližší nadřízený správní orgán, tj. Magistrát města Brna.

V průběhu doby došlo ke změně žalovaného, a to s účinností od 1.1.2012 na základě zákona č. 366/2011, kdy rozhodování o odvolání mimo jiné ve věcech dávek pomoci v hmotné nouzi přešlo na Ministerstvo práce a sociálních věcí, tedy ministerstvo se stalo tímto dnem procesním nástupcem Magistrátu města Brna, který vydal rozhodnutí o odvolání.

Žaloba není důvodná.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nemohly být přiznány, žalovanému správnímu orgánu žádné náklady kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. září 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně